

Man kan forestille sig **mindst 3 scenarier**:

FOA aftaler en **1-årig overenskomst**, hvor gældsrevet på de 1,4 procent udskydes til fornyelsen et år senere, hvor den økonomiske krise, forhåbentligt er ved at klinge ud, eller hvor de 1,4 procent fratrækkes det første år, således at et overenskomstforlig i praksis ikke indeholder reelle lønstigninger. Et scenarie, hvor den dårlige tand så at sige bliver trukket ud i et hug uden bedøvelse.

FOA aftaler en **2-årig overenskomst**, hvor de 1,4 procent fratrækkes de samlede lønstigninger. Et scenarie, hvor de reelle lønstigninger til de ansatte i kommuner og regioner nok kun vil udgøre omkring halvdelen af de privatansattes.

FOA aftaler en **3-årig overenskomst**, hvor forbundet, i kraft af det tredje år, får plads til en samlet højere lønudvikling end i et 2-årigt forlig. Et scenarie, hvor man får hjælp fra de privatansattes lønudvikling, hvis ellers der igen kommer gang i lønforhandlingerne på virksomhederne i løbet af et par år.

I løbet af efteråret vil det vise sig, hvorvidt den økonomiske krise begynder at klinge ud, eller krisen i stedet har bidt sig fast.

Den usikkerhed gør det helt nødvendigt, at regeringen ikke spænder ben for disse tre scenarier ved at kræve, at kommuner og regioner inddriver FOAs gæld allerede i 2011, ved de økonomiforhandlinger, som afsluttes til juni.

Derfor skal regeringen holde fingrene i ro i den kommende tid og huske på, at de sammen med oppositionen snød de offentligt ansatte for 5 milliarder kroner, som medlemmerne ellers blev stillet i udsigt forud for overenskomstforhandlingerne i 2008.